

Nem tenyérjósítás...

Önfejű, technokrata vezetőként a grafológiát sokáig azok közé a műfajok közé soroltam, melyek egyesítik magukban a csillagjósítás és a Népszabadság szombati kiadása ismeretterjesztő cikkeinek legjobb tulajdonságait, míg egyszer baráti ajánlason keresztül kapcsolatba kerültem Szöllőssy-Csoma Enikővel. Több telefonhívás és némi unszolás után, „ártani úgy sem használ” alapon kötélnek álltam és egy éppen soron lévő HR projectben kipróbáltuk a jelöltek grafológiai értékelését is: A legolcsóbb módszert választva a jelentkezőkről rövid, néhány soros jellemzést és értékelést kértünk 5 kiválasztott szempont alapján. Az elemzésnek része volt egy javaslat tétel is, mely a leginkább megfelelő jelöltek listáját tartalmazta. „Hitetlenként” természetesen szokásos személyes szempontjaim alapján is rangsoroltam, s a helyzetet csak tovább bonyolította az interjúzásban segédkező kollégám enyémmel időnként ellentétes megítélése, valamint a mi kettőnk választásától esetenként jelentősen eltérő grafológiai értékelés is. Nem volt könnyű tehát a több mint 70 jelentkező közül azt a néhányat kiválasztani, akivel személyes találkozót akartunk. Az első szűrést két menetben végeztük, s az első alkalommal főleg saját szempontjaink alapján választottuk ki a jelölteket, a grafológiai értékelést csak hozzáolvastuk. A hatás már az első interjúk során frenetikus volt: Döbbenet hallgattuk és beszéltünk a jelölteket, akik úgy viselkedtek, mintha csak előre bemagolták volna a róluk írt néhány soros, tömör jellemzéseket: Az agresszív beszélőgépek tényleg lyukat akartak beszélni a hasunkba, a bizonytalanok tévováztak, a döntéskerülőket célirányosan kérdezve maguk mesélték el, hogy tényleg nem szeretik, ha határozni kell, a simlis gazemberek pedig tényleg rossz benyomást keltettek, pedig némelyiknek egész tűrhető önéletrajza volt. A dolog annyira megfogott minket, hogy a második menetre már csak a grafológiai elemzések alapján hívtuk be a jelölteket. Majd fél évvel a végső kiválasztás után mondhatom, hogy jó munkatárs mellett döntöttünk.

A fenti eset következtében „megtértnek” érzem magam, és tényleg úgy gondolom, hogy a grafológiai elemzéseknek komoly szerepe lehet az új munkaerő felvételét megelőző döntéshozásban. A segítség, melyet egy grafológus nyújtani tud, pedig csak növekszik a HR project méretének növekedésével: Minél több a jelölt, annál gyorsabban és olcsóbban lehet szűkíteni a jelöltek körét a gyors és rövid értékeléseken keresztül, majd ha már kialakult egy igazán szűk kör, részletes elemzéssel valóban „ízekre lehet szedni” a kandidálókat. Az idő és a költség takarékoságán felül a grafológiai elemzések másik legnagyobb értéke számomra, hogy egzakt háttérrel biztosít az amúgy elég szubjektív megérzésekre és preferenciákra alapozott személyzeti döntéshozásban. Aki már vett föl csapnivaló kollégát és átkozta magát emiatt, az tudja, miről beszélek. Ez ezután is megtörténhet, de sokkal nagyobb a valószínűsége, hogy a későbbi problémákra valamilyen szintű utalást már az elemzésekből is kapni fog.

Zárszóként egy biztos: a módszer nekem bevált, és csak ajánlani tudom. Fetisizálni azonban nem szabad, s csak akkor működik, ha nem tulajdonítunk neki nagyobb jelentőséget, mint amekkora van neki - döntést nem hoz helyettünk – és jó, ha fejben tartjuk, hogy így vagy úgy, de emberi sorsokról döntünk, ezért az elvakultság bármilyen irányban kerülendő.